

LA COMARCA

Any IV. Núm. 165

PERIÒDIC INDEPENDENT

Olot, 8 d'Abril de 1916

D'ART

¿Escola Olotina?

Quan un llegeix les crítiques d'art de la premsa professional o política tal com fa un temps es *moda* fer-les, una impressió desconcertant s'apodera del esperit, doncs seguint-les amb bona fé perque ens donguin la pauta per la direcció de nostre sentiment i educació del gust, ens trobem casi bé sempre que lo que'ns donen es o un garbuix de notes contradictories que'ns ha deixat nostre judici abans cansat que convençut, o be un teixit inacabable de banalitats diritàniques que no arriben a cansar ni a convencer perque fastigueigen abans de acabar-les.....

Talment com si crítics i artistes respiressin un aire d'uns efectes estranys que els fes veurer les coses d'art d'una manera *absolutament* inaccessible a tots els demés mortals, aixís s'espliquen en fulles i converses, amb un llenguatge que'ns deixa en suspens, a vegades sobre la realitat de nostres sentits, amb cada sentència o escomunió que ens deixa pensant si realment l'Art es quelcom *contrari* als sentiments i instints humans, si està prohibit agradar-nos a n'els *profans* tot alló que sense esforços mental, ni sense un bagatge gros d'erudició, ni una tensió d'esperit neurotica ens produeixi dins de l'ànima una impressió atraienta, reposada, enlairadora que amb perdó d'aquestos senyors, creuriem que aixó es una sensació de bellesa sense esperar que ells ens diguèssin *ex-catedra* que *alló es dolent* ni si aquella obra es feia per una *patum* o per un *vident* de defor-

mitats o per un *genial* inventor de qualque sistema *ista* dels que cada tres mesos passen a vells i arreconats.

Efecte de tot aixó que deu ser un mal del temps, es que potser per contagi d'aquest estat anàrquic dels esperits, els qui no perteneixem a cap d'aquestes menes de congregacions que avui s'estilen, llensem el crit d'independencia i prescindint totalment de llicencies i d'excomunions ens encarem tranquilament davant d'una esposició, o d'un quadre o d'una obra artística i fem sens permís de ningú la senzilla operació anímica de provar si segons nostres sentits lo que'ns mostren ens agrada, si ens sembla un *acord* amb la naturalesa o un *escarni* de la mateixa, en quin desgraciat cas que sovinteja molt, se'ns escaparà un somriurer amarg de llàstima i felicitarem al artista (si no hi ha més remei) com si li desitjèssim que's posés bo ben aviat.

Podrà ser titllada aquesta irreverencia, d'ignorancia per els actuals definidors, podrà ser presa per una mena de salvatjisme pero ja'ns en hi conformem per endavant, fins que la Naturalesa canviï les seves formes soberanes i eternes com ells canvien les seves estranyes filosofies, fins que s'ens ensenyi a convertir en calculs i problemes les sensacions estètiques, ¡beneïda sia per nosaltres aquesta selvatje independencia!

Per sort no tot està podrit encara a Dinamarca, per gran sort aquesta epidemia d'insinceritat i artificialisme no ha pas invadit tots els recones ni ha *enmalaltit* a tots en artistes.

Encara resta nostra hermosa encontrada olotina prou esclatanta de bellesa

per a que ningú s'hagi atrevit barroerament a disfressar-la, encara te prou suggestiva forsa d'atracció perque aquell que esverat la miri amb tentació d'esgarriat no quedi curat de follia.

Els homes que nascuts aquí o de lluny vinguts amb prou ànima per vi-brar d'acord amb la naturalesa nostra, l'han compresa, a despit de tendencies i sistemes i les obres dels Vayreda, Galvey, Pasqual i altres n'estàn amarades de l'ànima del paisatge olotí per a que les entengui tothom sense prèvies crítiques.

D'ara mateix, d'aquí pocs dies l'lu Pasqual, porta a la capital una bella mostra del seu Art, nosaltres diem sense modestia d'Art Olotí i ho diem sense por, perque al fruir-ne les primicies de la seva exposició hem sentit totes les delectacions de bellesa sublim que trovem en la amorosa contemplació de nostre paisatge.

Emoció estètica natural serena i exquisida—perque es triada i *sentida* abans per el nostre artista que ha *escullit* i sabut traduir i interpretar lo que la Naturalesa li deia,—en moments de íntima armonía entre ella i el seu esperit, totalment abstret i fora de l'influencia d'altres sugestions.

Per aixó a nosaltres ens han plagut doblement els quadres de'n Pasqual, perque hi ha obra veritat i obra definitiva.

Naturalment que no volem caurer en la tentació de fer-ne una *crítica* que portaríem per primera desautorització la nostra mateixa, pero dins del punt de vista en que'ns hem colocat, ens atrevim a profetisar que la opinió pro-